

I.

tata nu-i un om rău chiar dacă a făcut multe rele la viața lui spun asta pentru că ura testele de paternitate și s-a mutat într-o garsonieră în Rahova. părea afectat dar tot a luat-o în răs. când mă dor degetele mut creionul în mâna dreaptă las să cadă câteva coji în castron deșir partea de sus a sacului și nu mă refer la bărbatul Ioanei. cât de mult s-a ascuns de noi, voi, toți, mereu avea grijă cu ce să se îmbrace cât să-și tundă părul. mereu s-a găsit vreo tensiune plictisită și folosesc trecutul pentru că a dat-o afară. nu mi-a lăsat mie caricaturile obscene strictul necesar.

știam că-i vrăjeală când se punea în coate dar uite ce frumos vorbise băiatul ăla de mine bucătăria era cât baia de-acasă. le arunca reședințele comuniste-n aer dar s-ar fi văzut altfel dacă erai cu un capăt de riglă mai înaltă. sau îți scoteai cu laserul semnul rablă de pe tâmpla stângă. patronii blocurilor gri fețe dreptunghiulare mă invită în corporații iar cei încă neabordați își lasă băutura pe blatul barului. atunci îmi țineam ața strâns între buze de frică să nu o scap. susținători virtuali am întreat-o dacă voia să urce dar la cum privea scara din interior nu putea. într-un grup de prieteni stătea în margine dar cel puțin nu rupsese broșura în romburi și-o mestecase

II.

minorii au voie alcool în preajma adulților unii se resemnează alții trântesc ușa suficient cât să mă întorc spre locul unde stătuseră

îi împărțeam bănuielile și mă gândeam la cât de sperați sunt oamenii despre care se spune că au dat lovitura. din reflex am împins-o din pat dar nu era vreo câmpie sau nivelul meu. nici n-am recunoscut zgârieturile de pe creierul pe care încercam până azi să i-l despic. dispăruse așa că era o idee bună să o imit pe fundalul unui megafon philips

chiar dacă promisese n-a strigat după mine

felul nonșalant în care respingea adevărul îți udă plantele fără să ai.

a fost o școală aici, pe timpul războiului

clădire veche fostă fabrică de textile la moșilor ultimele părți intacte ale unor femei din bumbac.

golurile sparte din tavan murdăria din suflarea pre-ceartă râd sub talpa ghetelor. erai în mare avantaj dacă simțeai mai repede mirosul de igrasie și după te înțepai în vreo mașină de cusut

III.

începusem să mă obișnuiesc dar se mișca greu. puteam ieși să clarificăm cum voi recupera

contabilitatea pe uman. mai aveam și expresia de om beat ce are nevoie de somn.

sună pentru a treia oară dar doar strânse băltoaca. silueta zborului spânzurat revedere în cerc copia gurii mele din acel moment atunci refuză-i

localurile cu alcool finanțau asigurările. mișcările începătoare de ac prea întregi pentru jumătatea de perete

lume atât de flexibilă cauciuc sub forma unei confidențe între părinți homofobi

stăteam într-o cameră separată încercând să nu mă mișc pentru că dacă o făceam îmi mutam în față

și-n spate picioarele și dacă le mutam atunci îmi duceam și brațele la piept sau mă lăsam pe spate

până atingeam spătarul scaunului și dacă ajungeam să-l ating mă ridicam și mă strâmbam de parcă nu erau toate zboruri. și totuși, erau prea multe, iar aici semăna prea mult cu mine.

ticăit figurină și după doi ani încă-i mai simt respirația în față cineva te strânge ca pe plastilină și așa

Cioroianu Ana Maria
Colegiul Național „Iulia Hasdeu”, București

crede că n-o să te mai evaluezi
ajunsesem cu Ana să ne trimitem doar de Crăciun urări în photoshop fac parte din odihna de care
fuge tipul.
mi se părea egoist să mă caut în buzunare dar de-abia așteptam să rămân singură pe peron ca să plec

IV.

povestea ei ar fi mai credibilă mediatizată. mai ales când vinovatul e un lanț de imobiliare.
și-au dat demisia dar agresiunea a fost din reflex. și-au recunoscut vina dar nu pentru aceeași
infracțiune. nu toți recrutorii au fost ulterior schimbați
până la urmă, nu știu cine ar trece printre atâtea protocoale, doar și ca turist, și nu s-ar simți alcoolic.
clipea des de la soare cel forțat să o primească cred că a auzit-o de prea multe ori cât să-i vibreze
stomacul. încă mai simțea curaj sau vagoane alergându-i pe față. nimeni nu asurzește atât de repede.
împinsă în peretele opus nesigură la telefon mai era cineva dar doar ștergea paharele. cum ar fi dat
vina pe muzică dacă ar fi auzit. cum a continuat să iasă. din clădire de pe alee din colivie. din pielea
unui vierme rombul de-o viață. încercam să rămân neclintită când detalia. să nu exprim nimic pe viu
să las și eu apa să se verse arsă din cadă

V.

la ce viteză funcționau ne imaginam că și vorbeau eram niște șobolani la cum ne agitam prin casă
în primele secunde e un robot ce-ți mărunțește legumele și după e presiunea.
mă énervează că lumea e proastă dar nu trebuie să ne temem momentan de asta.
îmi confundam pulsul cu claxoanele unor șoferi la fel de revoltați
m-am oprit să culeg firimiturile de pe masă acolo unde păsările din zonă depistează centrala de om
ca fiind martorii, nu energia.
îl împingeau pe bețiv sperând să-i gonească excesele
se încorda până la fractură din mândrie sau prostie la fel de repede cum era în singura lui schemă
sinceră
se opreau din sughițat ca să rupă mâna ce le furnica gâtul uneori se zdrobea singură jur că aveam
părul atât de încurcat încât l-am lăsat pe umeri
mă gândesc la școli rusești ca la dereglări și se dă țărână la prânz și ai impresia că mănânci mereu
ceva nou.
s-a făcut beznă, noi fiind luminate de un reflector câteva etaje deasupra așa trebuia să se întâmple
încăpea orice ființă înăuntru dar noi preferam să rămânem la suprafață